Liderar el present i el futur.

Opinió | 11-09-2012 | 10:24

Escric aquestes notes sense saber l'abast i els tons de l'11 de setembre; potser millor, ja que a la vida, i en més raó a la política, cal saber que faràs l'endemà.Acabat l'estiu, aquesta tardor espero que sigui més d'acció que de depressió. De realisme i d'ambició alhora. De construir el curt i el mig termini.

La realitat s'imposa.

-Aquest setembre el Govern de la Generalitat condiciona els pagaments al sector social al fons de liquiditat de l'Estat. Tenim un problema de tresoreria per la caiguda d'ingressos amb independència del dèficit fiscal.

Màxim el mes d'Octubre, el Govern d'Espanya ha de demanar a la Unió Europea el segon rescat i no en sabem les condicions (rebaixa salarial a Portugal, increments de jornades laborals a sis dies i retallades de salaris i pensions a Grècia) i òbviament tindrà efectes pels catalans.

-L'atur creixerà en una temporada turística estival que ha anat bé -a expenses sobretot del turisme estranger- però amb poc increment d'ocupació i molta precarietat. L'emigració de joves formats continua. Tarragona ha rebut el Barcelona World com un pla Marshall. La resta del país ens ho mirem amb escepticisme i alguns territoris, com Girona, buscant el camí del nou creixement econòmic, la nostra diferenciació.

-Començarem el curs el 12 amb més alumnes, menys mestres i creixent el desprestigi de l'escola pública i taxes universitàries creixents.

-El copagament de medicaments (doble a Catalunya) plenament instaurat que pot estar fent que persones amb malalties cròniques deixin els fàrmacs i el Govern del PP planteja noves retallades de serveis.

-600.000 catalans sense targeta sanitària pendent en sis mesos de com ho resolt el Departament de Salut.

Aquesta crua realitat ens obliga a tocar de peus a terra i de governar el curt termini per tornar a crear ocupació, garantir els serveis públics de qualitat i equitatius, i que la cohesió no es malmeti.Paral·lelament, hi ha una part de la societat (entorn del 40-50%) que cansada d'Espanya busca nous camins, independència o alguna alternativa seria de major capacitat de decidir i d'integració europea, federalisme diferenciat.

Catalunya està en una transició social i nacional, per a mi indestriables. El tema nacional no pot amargar la dura realitat i ser una cortina de fum per a Convergència que s'anticipa o aplaudeix amb el PP retrocessos històrics sense una revisió més justa dels impostos.El president Mas viu de grans contradiccions, va demanar que aquest 11 de setembre fos el del pacte fiscal i finalment deixa en mans de l'Associació Nacional per la Independència i l'Associació de municipis per la Independència el lideratge de la reivindicació, amb el suport del ex-president Pujol.
I ara, el dia després què?

Liderar el present i futur. El 12 de setembre començarà l'hora de la política en majúscules, seny i ambició, realisme i futur.

La societat catalana hauria de demanar quin és el projecte nacional i alhora el model econòmic, social, territorial, cultural i mediambiental a cada formació política. És com si la Lliga Nord o el partit Quebequès o el partit nacional escocès no tinguessin ideologia.

Considero que el PSC podria fer un paper central.
A curt termini, iniciar el diàleg pel pacte fiscal de Govern de Catalunya a Govern d'Espanya i alhora buscar un suport sincer amb les forces parlamentàries catalanes i les del Congrés de Diputats. El PSC té un doble paper ací amb CiU, amb el Govern i a Espanya convencent al PSOE que accepti el canvi de model i inicii el camí per una proposta d' encaix Catalunya i Espanya i Europa.El temps de negociació ha de ser un any, on esperem una major estabilitat en l'economia i en les condicions europees del rescat i compra del deute.

El president Mas, amb humilitat i realisme ha de propiciar un pacte pels pressupostos del 2013 amb una nova majoria, on el PSC hi hauria de 'quebri'. Revisió ingressos, via impostos i transferències de l'Estat i rectificació algunes polítiques, per reactivar l'economia i mantenir els serveis públics i la cohesió.

Aquesta legislatura ha de ser la de la reactivació econòmica i a partir del 2014, en les eleccions autonòmiques, cada formació política haurà de ser clara en els seus projectes.Depenent com vagi l'acord del pacte fiscal i l'ocupació, les posicions seran més o menys radicals.En qualsevol cas, Catalunya ha de poder tenir un horitzó per poder exercir el dret a decidir (exercici del dret democràtic dels pobles a l'autodeterminació) cap on vol anar, però cal situar-ho en un camí explícit, conegut, pactat amb la majoria social a Catalunya i després amb Espanya i Europa.

Els diferents partits en l'àmbit espanyol hauran d'interpretar la voluntat majoritària del poble català i probablement Euskadi (les eleccions del 21 octubre són claus per saber la demanda basca). Espanya pot decidir quedar on és, retrocedir en l'estat autonòmic (camí ja iniciat pel PP), seguir el model federal alemany, canadenc, o del Regne Unit. Al Quebec, els referèndums per la independència han dit no a la secessió del Canadà i les enquestes actuals a Escòcia el referèndum-previst la tardor del 2014- diuen que guanyaria el no separar-se del Regne Unit. El catalanisme polític sempre ha volgut transformar, modernitzar Espanya, ara cada vegada més una gran part d'aquest hi renuncia després de molts intents fallits (Estatut Autonomia del 2006 especialment).

El futur de Catalunya depèn de nosaltres mateixos, tan socialment i nacionalment però alhora de l'evolució política d'Espanya i Europa. En un moment de tanta interdependència global i tants canvis en les sobiranies no podem liderar el futur de Catalunya des de la frivolitat i la falta de rigor. El nou estat federal és Europa i ha d'encaixar amb els Estats actuals el paper de les regions-nació amb vocació d'Estat (Catalunya, Euskadi, Escòcia, Flandes, bàsicament).

No acceptar la interdependència és negar l'obvietat.
Cal doncs liderar el present i el futur. És tan important saber on volem anar com el camí i quins són els acompanyants per no portar el país a una pèrdua d'energies i de frustració i fractura.

Marina Geli Fàbrega
Diputada del PSC.